

O SYNU RYBÁŘE, dceři krále a tureckém sultánovi

Byl jeden rybář a měl syna, tak hezkého a tak milého, že ho měl rád, kdo se na něj podíval. Jen se chlapec naučil mluvit, prosil otce rybáře, kdykoli ho viděl vyjíždět na moře:

„Tatínku, vezmi mě s sebou!“

Ale rybář nechtěl.

„Ne, synku, nevezmu, ještě jsi malý,“ vymlouval se pokaždé, „kdyby přišla bouřka, utopil by ses.“

A hoch musel zůstat doma.

Tak to šlo, dokud hoch nevyrostl. Když mu ale bylo devět, nedal se už přemluvit.

„Tatínku, říkejte si, co chcete, ale já pojedu s vámi,“ řekl otci. „A první rybu, kterou chytanu, zanesu panu králi!“

Rybář viděl, že se nedá nic dělat, a vzal syna s sebou. Na širém moři spustili síť, otec velkou, syn malou. Když je po čase vytáhli, velká síť byla prázdná, zato v malé sebou házela veliká ryba, jakou rybář jaktěživ neviděl, ačkoli tam rybařil dobrých padesát let.

„To je ryba pro samého krále,“ řekl chlapec, když ji vytáhl do bárky, „zítra ji zanesu do královského paláce.“

A opravdu, druhého dne ráno vzal rybářský synek veliký koš, vystlal ho mořskou trávou, položil do něho rybu a vydal se do královského paláce.

„Kampak, kampak,“ zastavily ho strážce u brány.

„K našemu panu králi,“ řekl nebojácně rybářský synek. „Nesu mu rybu, jakou ještě neviděl.“ A ukázal strážím, co nese.

Strážce se podivily té veliké rybě a chlapce pustily. Za chvíli za dvě stál hoch před samým králem.

„Co jsi mi přinesl, chlapče?“ zeptal se král.

„Rybu, jakou jste v životě neviděl a nejedl, pane králi,“ řekl malý rybář.

A postavil před něho koš s velikou rybou.

„Máš pravdu, takovou rybu jsem v životě neviděl a nejedl,“ přikývl král a hned zavolal kuchaře, aby mu ji upekl. „A tomu chlapci dejte padesát zlatých!“

Malý rybář dostal padesát zlatých, ale to nebylo všechno. Chlapec se králi tak zalíbil, že se s ním dal do řeči.

„Jakpak se jmenuješ?“

„Peppino, pane králi.“

„A nechtěl bys, Peppino, zůstat u mne v královském paláci?“

„Proč by ne, pane králi.“

„Tak jdi a řekni otci, že se o tebe postarám, když mi tě dá!“

Jak král řekl, tak se stalo. Chlapec šel domů, dal otci padesát dukátů, které si vysloužil za rybu, a vyprosil si dovolení vrátit se do královského paláce natrvalo. To víte, že ho otec nepouštěl rád, ale nakonec ho přece jen pustil.

Aspoň bude z něho pán, řekl si v duchu a chlapec šel.

Starý rybář měl pravdu – z jeho syna byl za pár let pán. Král ho dal obléct do hedvábného šatstva, vybral mu nejlepší učitele a zakrátko se někdejšímu rybářskému synkovi klaněl celý dvůr a všichni mu s úctou říkali rytíř Peppino. Nejraději ho však měl sám starý král. Miloval rytíře Peppina jako vlastního, snad taky proto, že sám žádného syna neměl.

Starý král neměl syna, zato měl dceru, jedinou milou a krásnou dceru. Říkalo se jí princezna Peppina. Dokud byli Peppino a Peppina děti, dokud si spolu hráli, dokud se spolu učili, dokud si spolu vycházeli do zahrady na procházku nebo vyjížděli do lesa na lov, milovali se jako bratr a sestra. Když však odrostli, když se z Peppina stal urostlý rytíř a z Peppiny krásná princezna na vdávání, jejich láska se změnila. Slíbili si, že se vezmou jako muž a žena.

Ale Peppina zapoměla, že je princezna, Peppino zapomněl, že je syn rybáře. Když bylo princezně sedmnáct let, přihlul do královského města syn sousedního vladaře. Přišel si říct o ruku milé princezny.

Otec král vyřídil princovu prosbu své dceři. Ale Peppina nechtěla o ženichovi ani slyšet.

„Proč, dcero?“ divil se král. „Jednoho dne se přece musíš vdát, a tenhle princ je hodný a pohledný chlapík! Nebo chceš jiného?“

„Ano,“ odpověděla princezna Peppina. „Buď si vezmu našeho rytíře Peppina, nebo nikoho!“

A s pláčem utekla do své komnaty.

Král se zarmoutil. Copak mohl dceru vdát za syna obyčejného rybáře? Zavolal si rytíře Peppina a povídá mu:

„Milý hochu, nedá se nic dělat, musíš pryč.“

„A co jsem učinil, že mě tak vyháníte?“

„Nic zlého, Peppino, ale sám víš, jak to je! Moje dcera ztratila pro tebe hlavu a nechce jiného! Dokud tě bude mít na očích, neupustí od tebe. Jdi a neměj strach, já na tebe nezapomenu!“

A s tím rytířem Peppina propustil. Princeznu Peppinu však naložil do kočáru a odvezl ji daleko do jednoho kláštera, aby přišla na jiné myšlenky. Kam ji ale odvezl, to nikdo nevěděl.

Nevěděl to ani rytíř Peppino. Zatímco se princezna Peppina trápila v klášteře a marně čekala, jestli si pro ni neprijde její milý, Peppino smutně jezdil od města k městu a marně se všude vyptával po své ztracené princezně. Tak se stalo, že nakonec dorazil i on do města, kde byl ten klášter.

Hned vedle kláštera stál hostinec. Rytíř Peppino seskočil před ním z koně, hodil oprat podomkovi a sám si najal pokoj. Byl to chudý pokojík pod střechou s jediným okýnkem do světlíku. Když je však rytíř Peppino kvečeru otevřel, strnul úžasem. Na druhé straně světlíku bylo zrovna takové okýnko a za tím oknem neseděl nikdo jiný než jeho milá princezna Peppina.

Princezna Peppina taky nejdřív nechtěla věřit vlastním očím. Trvalo pěknou chvilku, než se zmohla na slovo, ale pak přece jen zašeptala:

„Peppino, jsi to ty?“

„Jsem to já, ale jsi to ty?“ odpověděl rytíř Peppino.

„Jsem to já, tvoje Peppina,“ řekla princezna, „a už se nermuť. Všechno dobře dopadne, jen když jsi tady!“

A pověděla Peppinovi, co vymyslela, zatímco on byl pryč.

„Zítř ráno ti pošlu knihu, kterou mi dala jedna dobrá stařenka. Až si nebudeš vědět rady, otevři ji a udělej, co v ní uvidíš napsáno! Když se tím budeš řídit, budeme co nevidět svoji. A teď sbohem!“

Druhého dne ráno přinesla rytíři Peppinovi bělovlasá stařenka krásnou starobyrou knihu.

„Otevři ji, až si nebudeš vědět rady, dřív ne!“ řekla mu stařenka, a než jí mohl Peppino poděkovat, byla pryč.

Do kláštera mezitím přijel celý průvod kočárů, starý král přišel navštívit svou dceru.

„Tak co, už sis to rozmyslela?“ zeptal se princezny.

„Rozmyslela,“ řekla princezna Peppina. „Kdo mě chce za ženu, ten si mě musí zasloužit. Dej rytíři Peppinovi pěkný koráb a pak ať se on i ten princ vypraví do světa. Kdo mi z něho přinese krásnější dary, toho si pak vezmu za muže.“

„Budiž,“ řekl král, kterému se nápad zamlouval.

A hned po návratu do královského paláce dal k sobě povolat Peppina i cizího prince a oznámil jim podmínky své dcery. Oba ženichové byli s tím srozuměni. Princ spoléhal na své peníze, rytíř Peppino na kouzelnou knihu od své milované Peppiny.

Za týden oba nápadníci se slávou vypluli, každý jiným směrem. Sotva se rytíř Peppino ocitl na otevřeném moři, vzal do rukou kouzelnou knihu, rozevřel ji a na první stránce četl:

„Pluj pět měsíců pořád po větru!“

Peppino poslechl. Třebaže si námořníci už na dlouhou plavbu naříkali, plul pořád plnými plachtami po větru. Po pěti měsících otevřel knihu poznovu a četl:

„Zítř přistaň u prvního ostrova, který uvidíš, vystup na souš s celým mužstvem a vezmi s sebou lopatu.“

Druhého dne se objevila na obzoru země. Rytíř Peppino zamířil

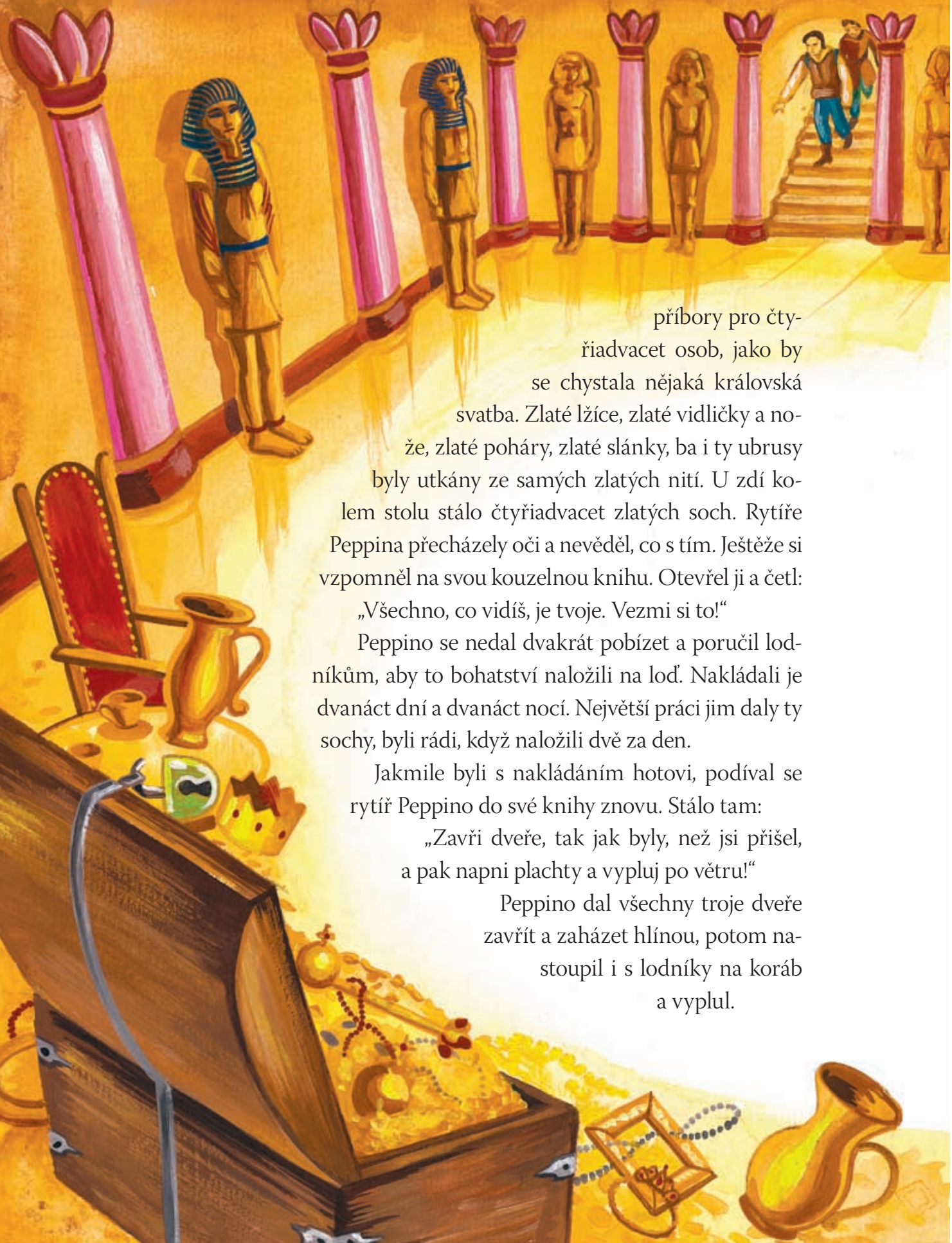

k ní a poručil přistát. Námořníci s radostí poslechli. Když se vyhrnuli na suchou zem, otevřel Peppino knihu a tam na první stránce stálo:

„Přesně uprostřed ostrova najdeš v zemi zasypané dveře a pod nimi druhé a potom třetí. Vykopej je lopatou a sestup po schodech, které pod nimi najdeš.“

Rytíř Peppino přešel ostrov křížem krážem, změřil ho našíř i nadél a přesně uprostřed dal kopat. Za chvílku narazili lodníci na dveře. Když je otevřeli a vyházeli hlínu, objevily se druhé dveře a pod nimi za chvíli i třetí. Za třetími dveřmi bylo schované schodiště. Rytíř Peppino po něm sestoupil, a co vám na jeho konci neviděl? Před jeho očima se táhla veliká síň celá z dukátového zlata. Stěny byly zlaté, strop byl zlatý, dláždění bylo ze zlata a uprostřed toho všeho stál zlatý stůl se zlatými

příbory pro čtyřadvacet osob, jako by se chystala nějaká královská svatba. Zlaté lžíce, zlaté vidličky a nože, zlaté poháry, zlaté slánky, ba i ty ubrusy byly utkány ze samých zlatých nití. U zdi kolem stolu stálo čtyřadvacet zlatých soch. Rytíře Peppina přecházely oči a nevěděl, co s tím. Ještěže si vzpomněl na svou kouzelnou knihu. Otevřel ji a četl: „Všechno, co vidíš, je tvoje. Vezmi si to!“

Peppino se nedal dvakrát pobízet a poručil lodníkům, aby to bohatství naložili na loď. Nakládali je dvanáct dní a dvanáct nocí. Největší práci jim daly ty sochy, byli rádi, když naložili dvě za den.

Jakmile byli s nakládáním hotovi, podíval se rytíř Peppino do své knihy znovu. Stálo tam:

„Zavři dveře, tak jak byly, než jsi přišel, a pak napni plachty a vypluj po větru!“

Peppino dal všechny troje dveře zavřít a zaházet hlínou, potom nastoupil i s lodníky na koráb a vyplul.

Vítr se opíral do bílých plachet a hnal koráb po moři celých pět měsíců. Lodníci už začínali na tu dlouhou plavbu naříkat. Rytíř Peppino se šel poradit se svou kouzelnou knihou. Když ji otevřel, dočetl se:

„Zítřa připluješ k ostrovu. Až u něho přistaneš, nalezneš přesně uprostřed ostrova v zemi troje dveře. Otevři je a sestup po schodech, které pod nimi najdeš.“

A opravdu, druhého dne se na obzoru objevil ostrov. Rytíř Peppino dal příkaz k přistání. Lodníci se radostně vyhrnuli na souš a Peppino se vypravil hledat zasypané dveře. Když je našel a jedny po druhých otevřel, objevilo se před ním schodiště a na jeho konci krásná síň s velikým stolem uprostřed. Na stole byly mísy plné ovoce ze stříbra, zlata a drahého kamení, v křišťálových lahvích se třpytila vzácná vína a v porcelánových nádobách voněly vzácné voňavky a masti. Rytíř Peppino se podíval do své knihy.

„Všechno, co vidíš, je tvoje. Nezapomeň hlavně na nádobku v čele stolu. Je v ní balzám, který vyléčí každou nemoc.“

Peppino poručil odnést všechny ty poklady na loď. Když se tak stalo, poručila mu kniha:

„A teď zavři a zasyp dveře, jak byly dřív, a vyprav se domů. Mne však nech v této síni, už jsem ti pomohla dost. Dál si porad sám!“

Rytíř Peppino vykonal, co mu kniha nakázala, zanechal ji na stole podzemní síně, zavřel a zasypal troje dveře a pak vyrazil k domovu. Však už se tam taky všichni těšili!

Ale těšili se marně, vyhlíželi nadarmo známou zem. Místo toho uviděli jednoho dne na obzoru koráby tureckého sultána, a třebaže se všichni na Peppinově lodi zmužile bránili, podlehli nakonec přesile a byli i s lodí odvedeni do tureckého přístavu. Rytíře Peppina a jeho kormidelníka předvedli před samého sultána, velikého Balalikiho.

„Kdo jsou ti opovázlivci?“ zeptal se sultán Balaliki.

„Sicilané,“ odpověděl tlumočník.

„Sicilané!“ polekal se Balaliki. „Tak je ihned spoutejte a uvrhněte do žaláře. Ať jsou živi o chlebu a vodě a dejte jim nosit balvany v lomu.“

Tak se z rytíře Peppina a jeho lodníků stali otroci. Nosili v lomech těžké balvany a na celý den dostali kus černého chleba a džbán vody. Ale ještě víc než hlad a žízeň trápilo Peppina pomyšlení na milou princeznu, která čekala na jeho dary.

A vidíte, nakonec se jich přece jen dočkala. Ten turecký sultán, veliký Balaliki, byl totiž na smrt nemocen. Trápila ho prašivina, rozežírala mu všechny údy těla a žádný doktor světa si s tou nemocí nevěděl rady.

Když se o tom doslechl milý Peppino, vzpomněl si na balzám, který našel v podzemní síni na druhém ostrově, a řekl strážím:

„Kdyby mě veliký Balaliki propustil i s celým mužstvem a s celou mou lodí, vyléčil bych ho do týdne z té jeho nemoci.“

Stráže oznámily, co jim Peppino řekl, a turecký sultán si dal vězně předvolat:

„Když mě vyléčíš, jsi svobodný a tvoje mužstvo a tvoje loď s tebou.“

Ale rytíř Peppino se nespokojil s pouhým slovem. Veliký Balaliki mu to musel všechno stvrdit slavnostní smlouvou. Teprve potom vzal svůj všemocný balzám a první den jím natřel sultánovi tvář a krk. Sotva to udělal, sloupl se veliký Balaliki jako had a pod starou prašivou kůží se mu na tvářích a na krku objevila nová, čistá a hladká jako na jablíčku.

Druhého dne natřel Peppino sultánovi ruce, třetí den nohy, čtvrtý den zbývající tělo a pátý den byl už veliký Balaliki zdrav jako rybička. Zahrnul milého Peppina díky a dary a málem že si ho nechtěl u sebe nechat navěky jako lékaře. Ale rytíř Peppino měl jeho slavnostní smlouvu, a tak nakonec přece jen vyjel a celé jeho mužstvo a všechny jeho poklady s ním.

Zanedlouho přistála loď v Palermu a milý rytíř Peppino se rozjel ihned v kočáře do kláštera ke své milované princezně Peppině. Dovedete si představit, jak byla ráda, že ho vidí, když uslyšela, co zažil a co jí přivezl. Teprve když si všechno řekli a když se potěšili, vypravil se rytíř k otci králi.

Král, jen co je pravda, ho srdečně přivítal, pokývl, aby si sedl, a potom povídá:

„Jak ses měl na cestách, rytíři Peppino?“

„Dobře, Veličenstvo, dobrý konec všechno napraví.“

„A co jsi přivezl princezně Peppině?“ zeptal se král.

„Nic zvláštního, sám uvidíte, až to složím,“ odpověděl Peppino a vyžádal si lhůtu, aby mohl vyložit, co přivezl, a postavit pro dary pěknou síň.

Skládal své dary a stavěl tu síň celý jeden měsíc. Teprve pak oznámil králi, že je připraven.

„Nejdřív se půjdeme podívat na to, co přivezl princ, a potom na to, co jsem přivezl já.“

Král byl s tím srozuměn a syn sousedního krále taky. Nakoupil krásného šatstva, šperků a drahokamů za půl svého království. Kde by vzal syn chudého rybáře něco takového?

Ale když přišel princ do síně, kterou dal pro své dary postavit rytíř Peppino, a viděl ty zlaté stoly, zlaté přibory a zlaté sochy, poznal, že prohrál, a samou hanbou raději utekl zadními schody pryč. Tak

pospíchal, že je bral po čtyřech po pěti, a jen dorazil na svou loď, poručil napnout plachty a bez rozloučení vyplout.

Milý král zatím chodil po síni s Peppinovými dary a mohl na té nádheře oči nechat.

„Vyhrál jsi, Peppino,“ řekl nakonec a objal rybářova syna.

Ještě týž den se vypravili v kočáře do kláštera pro milou princeznu Peppinu, a když ji přivezli, začali chystat svatbu.

Sezvali na ni půl království a rytíř Peppino nezapomněl ani na své rodiče a sourozence. Nic se nestyděl, že přišli na svatbu bosí. Všechny je pěkně oblékl a obul a pak je posadil ke stolu vedle krále a královny.

A od té doby žili šťastně a vesele.

A teď už všichni hajdy do teplé postele!